

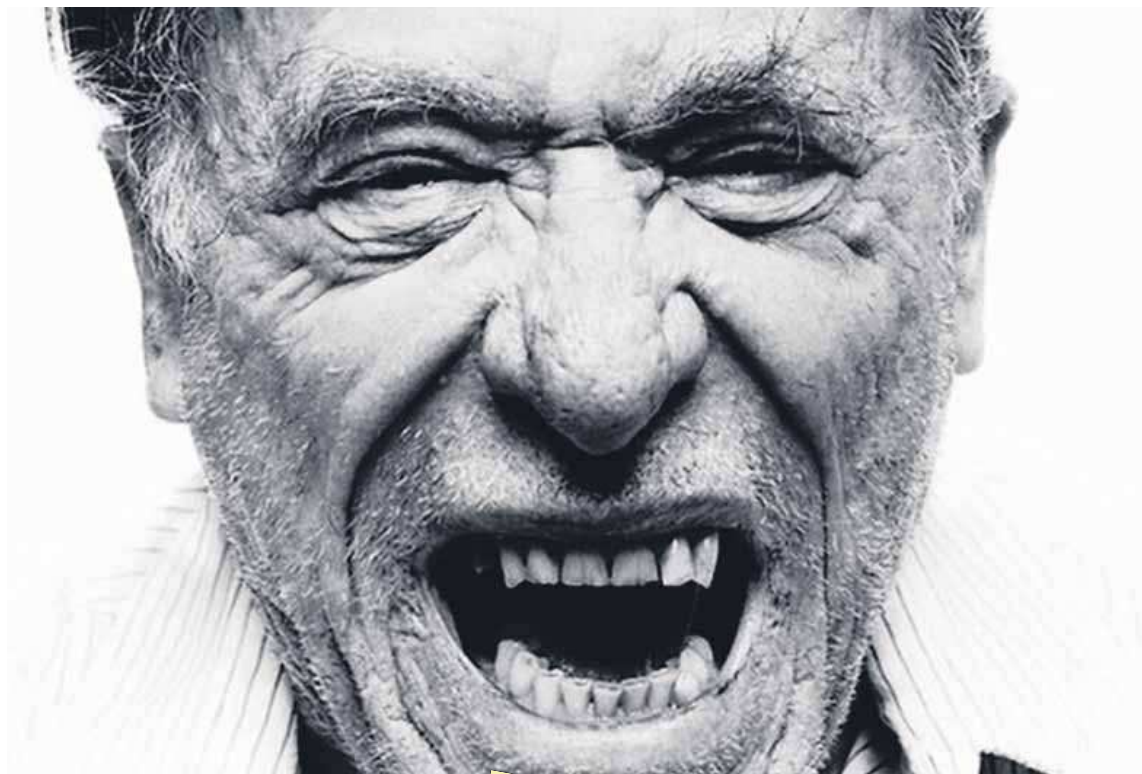
Anagrama celebra el centenari de Bukowski amb 'La enfermedad de escribir', un llibre de cartes triades i traduïdes per Abel Debritto, editor pòstum de l'escriptor

Cartes des de l'infern

Xavier Castellón

GIRONA

Coincidint amb el centenari del naixement de Charles Bukowski (1920-1994), Anagrama va publicar al desembre *La enfermedad de escribir*, un llibre de cartes en què el prolífic autor nord-americà reflexiona sobre l'ofici d'escriure, en converses epistolars amb editors, escriptors, crítics i amic. Excessiu en la vida i també en la creació, Bukowski no parava d'escriure, també quan treballava com a carter durant el dia –una feina que no va deixar fins als 49 anys– i dedicava les nits a l'escriptura: per a ell era realment com una malaltia, en el sentit que “era una cosa que no podia deixar de fer”, diu Abel Debritto, estudiós de Bukowski que ha estat en els últims anys l'editor de la seva obra pòstuma als Estats Units. De fet, *La enfermedad de escribir* és la traducció d'*On writing*, un llibre publicat el 2015 per Ecco, segell de la poderosa HarperCollins, i tot i que va ser el primer llibre de Bukowski en què Debritto va treballar com a editor, ha estat l'últim que ha sortit traduït a l'espanyol. Fins ara, els cinc títols anteriors havien aparegut aquí a través de Visor, editorial especialitzada en poesia, que té un ampli catàleg bukowskià, amb prop d'una vintena de títols. Els editats i traduïts per Debritto són *Gatos* (*On Cats*), *Amor* (*On love*), *Bukowski esencial: poesía* (*Essential Bukowski: Poetry*), *Tormenta para los vivos y los muertos* (*Storm, for the living and the dead*) i *Beber*

Charles Bukowski ■ ANAGRAMA

(*On drinking*). Són llibres que combinen poemes i textos breus en prosa, com es pot veure en molts casos amb un concepte monogràfic, d'acord amb les passions més conegudes de l'autor: beure, escriure, les dones i, sí, els

Debritto parlarà avui del llibre a Girona i també serà al Festival Pepe Sales sobre Bukowski

gats. En el cas de *La enfermedad de escribir*, Debritto va trucar a la porta d'Anagrama, més centrada en l'obra en prosa de Bukowski: des de finals dels anys setanta, l'editorial barcelonina ha publicat més de vint títols, incloses les seves sis novel·les –*Cartero*, *Factotum*, *Mujeres*, *La senda del perdedor*, *Hollywood* i *Pulp*– i sis llibres de relats: *Escritos de un viejo indecente*, *Se busca una mujer*, *Música de cañerías*, *Hijo de Satanás*, *Erecciones*, *eyacula-*

ciones, *exhibiciones*, –el primer llibre de Bukowski publicat a l'Es-

tat espanyol, el 1978– i *La máquina de foliar*, una de les seves escasses obres traduïdes al català: *La máquina de cardar* (Empúries). De fet, es pot assegurar que Bukowski va ser, sobretot als anys vuitanta i noranta, un dels autors més rendibles d'Anagrama. També és cert que, com remarca Debritto, l'èxit de la seva narrativa –tan influent en determinats autors joves addictes al seu realisme brut i inequívocament autobiogràfic, a través del seu àlter ego: Hank Chinaski– no es va fer exten-

siu aquí a la seva poesia. A més, en plena transició democràtica i amb el *destape* i l'explosió de llibertats posteriors a la mort del dictador, llibres com ara *Mujeres*, farcits de sexe explícit, van consolidar a casa nostra la seva popularitat, però també la imatge tòpica de Bukowski com l'escriptor que es passava dies i nits bevent i follant, amb una actitud aparentment misògina, que Debritto qüestiona: “En la seva obra hi ha molta autoironia i molt sovint ell es retrata a si mateix com un aprofitat, mentre que les

dones són les realment intel·ligents a les seves històries.” Per a Debritto, però, no hi ha cap diferència essencial, literàriament parlant, entre “el Bukowski que parla de manera obscena i el que ho fa sobre la seva filla o la seva passió per la vida”.

Nascut a Las Palmas el 1974 i crescut a Tenerife, Abel Debritto va tenir el seu primer contacte amb l'obra de Bukowski quan estudiava filologia hispànica i anglesa a les Canàries. Aconsellat per amics i professors més oberts de mires, va buscar en autors com Kerouac, Ginsberg o Bukowski el que no li oferia “un programa d'estudis força tradicional”. Després va venir a estudiar el doctorat a la UAB i va fer la tesi als Estats Units, amb una beca de recerca. A través d'un amic, va conèixer la vídua de Bukowski, Linda Lee Beighle, i la seva filla Marina. Linda li va oferir que continués fent la feina d'editor que havia portat a terme John Martin (Black Sparrow Press) en vida de l'escriptor, i va posar a la seva disposició l'abundant material inèdit que conservava. D'aquí en van sortir els sis llibres esmentats, entre els quals, *La enfermedad de escribir*, per als quals Debritto va triar els textos i els va polir mínimament perquè no perdessin la seva essència: una actitud que Debritto assegura que no han tingut tots els editors de Bukowski, ja que ha pogut comparar els poemes originals amb la seva versió publicada i hi ha trobat canvis substancials. Debritto, que es defineix com “un fan crític”, afirma que queden uns 2.000 poemes inèdits de Bukowski, però només uns 400 que “valdria la pena publicar”.

Avui, Abel Debritto presentarà *La enfermedad de escribir* a la Llibreria 22 de Girona (19.30 h) i també participarà en algunes de les conferències i taules rodones previstes, del 23 de gener al 5 de febrer, en el Festival d'Art Independent Pepe Sales de Girona, que La Penyora dedica aquest any a Bukowski. ■